

AT L I L A R

ROMAN

ÇATAO İNAL KILINÇVURAN

Bu kitabın yayın hakkı SİYASAL KİTABEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

ATLILAR

ÇATAO İNAL KILINÇVURAN

Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni: Gamze Uçak

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

Mayıs 2015, Ankara

Phoenix Yayınevi-350

ISBN No: 978-605-4657-99-5

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 14016

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@phoenixkitap.com

http://www.phoenixyayınevi.com

Baskı:

Desen Ofset A. Ş.

Sertifika No: 11289

Birlik Mah. 448. Cad. 476. Sk. No: 2

Çankaya/Ankara Tel: 0 (312) 496 43 43

Dağıtım:

Siyasal Dağıtım

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0 (312) 419 97 81 pbx

Faks: 0 (312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

http://www.siyasalkitap.com

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ.....	7
BİRİNCİ BÖLÜM	9
İKİNCİ BÖLÜM	19
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM.....	39
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.....	65
BEŞİNCİ BÖLÜM.....	81
ALTINCI BÖLÜM.....	95
YEDİNCİ BÖLÜM	115
SEKİZİNCİ BÖLÜM.....	143
DOKUZUNCU BÖLÜM.....	161
ONUNCU BÖLÜM	169
ON BİRİNCİ BÖLÜM	239
ON İKİNCİ BÖLÜM	255

ÖNSÖZ

Birinci basım önsözü...

Yüz yirmi beş yıl önce Ana yurdundan (Kuzey Kafkasya) tehcir edilerek, dünyanın dört bir yanına sürülen, ama tüm zorluklara karşın günümüze kadar benliğini korumayı başarabilen Çerkes Halkının bir yüz yirmi beş yıl daha geçmeden kendi Ana yurdunda Özgürce yaşaması dileğiyle...

İkinci basım önsözü...

Aradan yirmi beş yıl geçmesine rağmen ne yazık ki bu dileğim henüz gerçekleşmedi. Her şeye rağmen Çerkes halkının yeneden bir araya gelip; özgürce yaşayacağı günlerin geleceğine inancımı yitirmiş değilim. Bu inançla kitabın ADIGEY Cumhuriyetinde Çerkesceye çevrilip yayınlanması ve yeniden Türkçe basımı sırasında ana temaya sadık kalınarak bazı düzenlemeler yapılmıştır.

Takdir elbette ki okuyucunundur...

ÇATAO - İNAL KILINÇVURAN

01-01-2015

BİRİNCİ BÖLÜM

Berkuk akşam yemeği için annesiyle birlikte sofraya oturmuştu ama pek tadı yoktu. Önündeki yemek bile neredeyse soğumuştı. Annesi Laşın, köyde dolaşan haberleri, söylentileri neşe içinde anlatıyordu ama Berkuk oralı değildi. Hatta annesinin ara sıra sorduğu soruları bile “Evet, Hayır” gibi kısa cevaplarla geçiştirmeye çalışıyordu. Oğlunun durgunluğunu, başka düşünceler içinde olduğunu fark edince annesi de sustu ve bunun nedenini anlamak için oğlunun gözlerinin içine dikkatle baktı. Daha önce ana oğul gayet samimi bir şekilde hoş, tatlı sohbetler eder ve bundan keyif alırlardı. Hatta annesi, oğlunun utangaçlığını kırmak için bazen köydeki kızlardan da söz ederdi. Setenay’a ilgi duyduğunu düşündüğünden, sohbet sırasında andan da söz eder, oğlunun tepkisini anlamaya çalışırdı. Berkuk da söz bu konulara geldiğinde kızarıp bozarır, sonunda “Ben biraz dolaşmak istiyorum...” diyerek evden çıkardı.

Berkuk ile annesi çok iyi anlaşılan iki yakın dost gibiydiler ama yine de konu evlenme, kız meselelerine gelince, töre gereği Berkuk duymazdan gelmeye konuyu değiştirmeye çalışıyordu. Ne var ki, son zamanlarda bu konular daha sık gündeme gelmeye başladı.

Bu da anlaşılır bir şeydi bahar geliyor, düğün mevsimi yaklaşıyordu. Berkuk'un üç yakın arkadaşı düğün hazırlıklarına başlamıştı bile. Annesi Berkuk'un da gecikmeden bu kervana katılmasını istiyordu.

Berkuk bir ara sofrayı toplayan annesine göz ucuyla baktı. Henüz dinç görünüyordu ama yaşının altmışı geçtiğini de biliyordu. Zaman zaman yakındığı gibi yaşlanıyordu artık, bir gelini, torunları olsun istiyordu. Annesi haklıydı, üstelik bu yıl onu atlatmak pek de kolay olmayacaktı. Çünkü üç yıldır onu; "Bakalım anne, inşallah gelecek yıl olur..." diye avutmuş oyalamıştı. Şimdi oturduğu yerde düşünürken annesine verdiği sözü yerine getirmesi gerektiğini biliyordu.

Annesi için durum hiç de kolay değildi. Dört yıl önce Ruslarla yapılan savaşta kocasını ve büyük oğlunu kaybetmişti. Buna rağmen yaşama sevincini kaybetmemiş, hayata sımsıkı sarılmıştı. Tek umudu, yanında kalan biricik oğluydu. Onun yetişip toplum içinde yerini aldığını, ev bark sahibi olduğunu görmek hayatının tek amacıydı. Şimdi bile karşısında oturuyor olmasına karşın uzun zamandır görmemiş gibi özlemişti onu. Ona takılmaktan ayrı bir haz alıyordu. Ev işlerinde komşu genç hanımlar yardımcı oluyordu kendisine ama nereye kadar? Ayrıca gelini olanlara, torun sevenlere hevesleniyor, imrenerek bakıyordu.

Berkuk, annesinin kendisini bu yıl evlendirmeye kararlı olduğunu biliyordu. Üç yıldır "Tamam anne, inşallah anne!" diyerek avutmuş, oyalamıştı. Artık verdiği sözü bu yıl gerçekleştirmesi gerekiyordu.

Rahmetli ağabeyi de kendisi gibi bekardı ve "Sonra anne, inşallah gelecek yıl" diyerek evlenme işini hep ertelemişti. Annesi, oğlunun üstelik de bekâr olarak ölmesine öylesine

üzülmüş, sarsılmıştı ki, aradan bunca yıl geçmesine rağmen hala yas tutmaya devam ediyordu.

Bir keresinde Berkuk annesinin yas tutmasını sona erdirmek için şaka yollu takılmış, “Anne, evlen, evlen deyip duruyorsun ama sen hala yas tutuyorsun, yas tutulan eve gelin gelir mi?” demişti. Laşın da karşılıksız bırakmamıştı bu sözü; “Peki oğlum, sen evimize gelin getireceksen eğer, beni de bu günden itibaren yaşlı görmeyeceksin” demişti. Gerçekte Berkuk’un o anda öyle bir düşüncesi yoktu. Ayrıca belli etmemeye çalışmakla birlikte aradan geçen bunca zamana karşın kendisi de içinden hala yastaydı, babası ile ağabeyini bir an bile unutamıyordu. Evet, annesini üzmemek için artık düğünlere katılıyor, eğleniyor gibi yapıyordu ama evliliği de ağabeyi gibi hep erteliyor, gelecek yıla bırakıyordu. Annesi yine evlenme meselesini açınca, Berkuk birden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü, sonra durup “Bu gece dönmezsem merak etme anne...” diyerek dışarı çıktı.

Yaşlı kadın, bir süre oturduğu yerde düşündü. Oğlunun bir şeyler yapmaya çalıştığını biliyordu ama tam olarak ne yapmaya çalıştığını bilmiyor, sadece sezgileri ile anlamaya çalışıyordu. Oğlunun bütün gün evde silahlarını temizlemesi, bakımlarını yapması aslında bir şeylerin habercisiydi.

Kocasının da büyük oğlunun da huyu aynıydı; “Bu gece dönmezsem merak etme” diyerek çıkarlardı evden. Şimdi Berkuk da aynı şeyi söyleyerek çıktı. Bunlara alışkındı Laşın, “Nereye, niçin?” gibi sorular soramazdı. Onun yapabileceği tek şey, oğlunu koruması için Allah’a dua etmekten ibaretti.

Berkuk çıkmadan önce son bir kez silahlarını kontrol etti. Arkadaşı Cankat’ın kendisini sabırsızlıkla beklediğini biliyordu. Zira sabahleyin kendisine; “Akşama hazır ol, bir yere gi-

deceğiz...” dediğinde Cankat’ın gözleri parlamış, sevinç çığlığı atmış:

– Hele şükür, biraz hareketleneceğiz desene! İki haftadır ağzından çıkacak söze bakıp duruyorum. Her gün köyden çıkıp bir yerlere gidip geldiğini bilmiyor değilim” demişti.

– Cankat, biliyorsun ben senden habersiz bir şey yapmam.

– Fırsat bulsan onu da yaparsın ya...

– Neyse, haydi şimdi git de, akşam yemekten sonra bekletmeden çık dışarı ama annene babana sezdirme, bırakmazlar yoksa.

– Desene eğlenceli bir iş olacak.

Berkuk, “Bakalım nasıl olacak, haydi şimdilik hoşça kal” diyerek Cankat’tan ayrılmıştı. Şimdi Cankat’ların evine giderken düşünüyordu. Biraz sonra arkadaşı ile çene yoracağını biliyordu ama ne olursa olsun yapacağı işten uzak tutmaya bakacaktı. Zaten bu nedenle son güne kadar arkadaşına bir şey söylememişti. Ancak bu akşam nereye gittiğini birine söylemesi gerekiyordu. Böyle olunca yıllardır birlikte kardeş gibi yaşadığı, nice tehlikeye birlikte atıldığı en yakın arkadaşına söylemesi gerekiyordu.

Sonunda yapacağı şeyin risklerini en basite indirerek anlatmayı ve onu bu işten uzakta tutmanın başka yollarını da düşünerek Cankatların evine vardı. Yaptığının en doğrusu olduğuna inanıyordu. Yalnız başına başarabileceği bir işe, yakında evlenecek olan arkadaşını da bulaştırmak istemiyordu. En önemlisi de, liderlerinin tüm sınır boylarına olduğu gibi kendi köylerine de gönderdiği haberi: “Mecbur kalmadıkça eylemlere girişmeyin ve hazırlıklarınızı tamamlayarak yeni haberleri bekleyin”.